ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΕΓΚ ΤΣΕΓΚ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΙΝΕΤΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

ΙΑ φυρὰ κ' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας πάμπτωχος καὶ τρισάθλιος ζητιάνος, πολὺ φαντασιοκόπος ὅμως. Στεκόταν πάντα ἔξω ἀπὸ μιὰ **ἐκκλησία** καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Στὴν ἴδια ὅμως ἐκκλησία ἦταν καὶ ἕνας φύλακας πολὺ κακός, ἐν ὁποίῳ ἐτυραννοῦσε πολὺ τὸ ζητιάνο. Κάθε φορὰ ποὺ ἐκεῖνος ἐμάζευε μερικὰ χρήματα, ὁ φύλακας τὸν ἐφοβέριζε πὼς θὰ τὸν ἔβαζε στὴ φυλακὴ καὶ τοῦ ζητοῦσε μερτικό. Ἔτσι ὁ ζητιάνος ἀναγκαζότανε νὰ τοῦ δίνη τὰ μισὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν κλείση στὴ φυλακή.

Στὸ τέλος ὅμως ὁ ζητιάνος βαρέθηκε πειά. Ἐμπῆκε μέσα στὴν ἐκκλησία, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ παρεκάλεσε τὸ Βούδδα :

— Κάνε με φύλακα, Κύριε, εἶπε, καὶ ἐγὼ σοῦ δίδω τὸ λόγο μου πὼς θὰ κάμω διπλῆ τὴν ἐκκλησία σου !

Ὁ θεὸς Βούδδας εἶπε :

— Ἂς γίνῃ ὅπως τό θέλεις.

Καὶ ἔξαφνα ὁ ζητιάνος ἔγινε φύλακας. Καὶ γιὰ νὰ μεγαλώση τὴν ἐκκλησία τοῦ Βούδδα, ἔγινε τύραννος ὅλων τῶν ζητιάνων, τοὺς κατεδίωκε καὶ τοὺς ἔπαιρνε κάθε μέρα καὶ μεγαλείτερο μερτικό.

Οἱ ζητιάνοι μαζεύτηκαν τότε καὶ ἐπῆγαν καὶ παραπονέθηκαν στὸν Ἄρχοντα. Καὶ ὁ Ἄρχοντας καταθυμωμένος θέλησε νὰ ἀπολύση ἀπὸ φύλακα τὸν παλιὸ ζητιάνο. Ἐκεῖνος τὸ ἔμαθε καὶ τὴ νύχτα παρεκάλεσε πάλι τὸ Βούδδα :

— Ὁ Ἄρχοντας εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ μένα, εἶπε. Κάνε με κ' ἐμένα Ἄρχοντα καὶ θὰ κάνω τριπλάσια τὴν ἐκκλησία σου !

Ὁ θεὸς ἀποκρίθηκε :

— Ἂς γίνῃ ὅπως τὸ θέλεις.

Καὶ ὁ ζητιάνος ἔγινε Ἄρχοντας. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγο ἦλθε ὁ ἐπιστάτης τοῦ βασιλέως νὰ τὸν ἰδῆ καὶ νὰ τοῦ φέρη τὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου του. Μὰ αὐτὸς δὲν ἤξερε πῶς ὑποδέχονται τοὺς ἐπιστάτας τοῦ βασιλέως. Ὁ ἐπιστάτης ἔφυγε δυσαρεστημένος καὶ εἶπε στὸ βασιλέα :

— Ὁ καινούργιος Ἄρχοντας εἶνε πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν παλιό. Ὅλος ὁ κόσμος παραπονεῖται καὶ γογγύζει γιὰ τοὺς βαρεῖς φόρους ποὺ βάζει.

Καὶ πράγματι ἔβαζε βαρεῖς φόρους ὁ ζητιάνος ποὺ ἔγινε Ἄρχοντας, γιὰ νὰ μεγαλώση τὴν ἐκκλησία τοῦ Βούδδα. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἀπολύσουν ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἐκεῖνος ὅμως ἔτρεξε καὶ πάλι στὸ θεό του.

— Ὁ ἐπιστάτης τοῦ βασιλέως εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ ἐμένα, εἶπε. Βάλε με ἐμένα στὴ θέσι τὴ δική του, θεὲ παντοδύναμε, καὶ θὰ σοῦ φτειάξω ἐκκλησίες πάνω στὶς ἐκκλησίες σὲ ὅλη τὴν περιφέρειά μου !

— Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, εἶπε ὁ θεός.

Καὶ ὁ παλιὸς ζητιάνος ἔγινε ἀμέσως ἐπιστάτης τοῦ βασιλέως. Καὶ ἄρχισε νὰ καταπιέζη καὶ νὰ φορτώνη μὲ φόρους βαρεῖς καὶ ἀδάσταχτους τὸ λαό. Ὁ λαὸς ἔκανε ἐπανάστασι τότε καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ ρίξουν τὸν ἐπιστάτη στὴ φυλακή, γιὰ νὰ καθησυχάση τὸ ἐπαναστατικὸ πλῆθος.

Ἐκεῖνος ὅμως θυμήθηκε καὶ πάλι τὸ θεό του.

— Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε, ἂν δὲν μὲ κάνης ἀμέσως βασιλῆ, εἶπε στὴν προσευχή του.

— Ἂς γίνῃ ὅπως τὸ θέλεις, εἶπε ὁ θεός.

Καὶ ἔτσι ἔγινε βασιλιᾶς, μόνος καὶ ἀπόλυτος κύριος σὲ ὅλη τὴ χώρα. Καὶ ἦταν εὐχαριστημένος πειὰ ὁ ζητιάνος μας. Εἶχε παλάτια καὶ φρουρὲς καὶ αὐλικοὺς καὶ σκλάβους πολλοὺς καὶ σκλάβες ὤμορφες γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ γιὰ νὰ τὸν διασκεδάζουν.

Ἐπέρασαν ὅμως μερικοὶ μῆνες καὶ ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ ἀνησυχῆ. Ἡ γῆ ἦταν ξερή, οὔτε στάλα βροχῆς δὲν εἶχε πέσει. Ἕνας χρόνος, δυὸ χρόνια, τρία χρόνια περνοῦν καὶ δὲν βρέχει.

Καὶ ὁ λαὸς φωνάζει :

— Θάνατος στὸ βασιλιᾶ !

Καὶ αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ χτίζη ἐκκλησίες. Χτίζει ὁλοένα καινούργιες, μὰ ἡ βροχὴ δὲν ἔρχεται. Καὶ παρακαλεῖ τὸ θεό του :

— Συχαίνομαι τὴ γῆ ! λέγει. Πάρε με, θεέ μου, στὸν οὐρανό !

— Γίνε ἥλιος ! τοῦ λέει ὁ θεός.

Ἄ ! βέβαια. Ὁ ἥλιος εἶνε μεγαλείτερος κ' ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ. Εἶνε ὁ κυρίαρχος τοῦ σύμπαντος. Καὶ ὁ πρὶν ζητιάνος ἔγινε ἥλιος.

Λαοὶ καὶ βασιλιάδες τὸν ὑπηρετοῦν τώρα καὶ θέλουν νὰ ἔχουν τὴν εὔνοιά του. Ὁ ἥλιος εἶνε πανίσχυρος, παντοδύναμος.

Μὰ ὄχι. Ἕνα μικρὸ συννεφάκι ἐπῆγε καὶ ἐστάθηκε μπροστά του καὶ τὸν ἔκρυψε ὁλότελα ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἥλιος ἀναστέναξε τότε :

— Ἄχ ! ἄθλιο συννεφάκι. Εἶσαι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ μένα !

Ὁ θεὸς τὸν ἄκουσε.

— Πολὺ καλά, τοῦ εἶπε. Γίνε τότε ἐσὺ τὸ συννεφάκι αὐτό !

Ἔτσι ὁ ζητιάνος ἔγινε σύννεφο κι' ἄρχισε νὰ ρίχνη στὴ γῆ τὴ βροχή, γιατί ἡ γῆ διψοῦσε καὶ ὁ κόσμος ὑπόφερε, ἀφοῦ ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα δὲν εἶχε βρέξει.

Μὰ βρέχει, βρέχει καὶ ἡ βροχὴ δὲν λέει νὰ σταματήση. Εἶνε πολὺ χειρότερο τώρα ἀπὸ τὴν ξηρασία. Ἡ γῆ καὶ οἱ λαοὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν καταριοῦνται. Ἡ κατάρες καὶ τὰ παράπονα φθάνουν ἴσαμε τ' αὐτιά του, μὰ τὸ σύννεφο δὲν ἀκούει τίποτε, γιατὶ ὁ προορισμός του εἶνε νὰ βρέχη, νὰ βρέχη...

Ἔξαφνα ἕνα θεώρατο βουνὸ κλείνει τὸ δρόμο τοῦ συννέφου στὰ ὕψη. Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ εἶνε πολὺ ὑψηλή, τὸ σύννεφο δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήση καὶ στενάζει :

— Μικρὸ καὶ ταπεινὸ κομματάκι τῆς γῆς, πῶς τολμᾶς νὰ μοῦ κόψης τὸ δρόμο ; Φύγε ἀμέσως ἀπὸ μπροστά μου !

Μὰ τὸ βουνὸ μένει κουφὸ καὶ ἀσάλευτο στὴ θέσι του.

— Ἄ ! νά, χωρὶς ἀμφιβολία, πρέπει νὰ εἶμαι ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, λέει τὸ σύννεφο. Καθὼς θὰ εἶμαι ψηλά, θὰ σταματῶ τὰ σύννεφα στὸ δρόμο τους, θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ δυνατώτερος καὶ ὁ μεγαλείτερος στὸν κόσμο !

Ὁ θεὸς ἄκουσε τὶς παρακλήσεις του.

— Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, λέει. Γίνε ἐσὺ τὸ βουνό !

Καὶ τὸ σύννεφο ἔγινε ἀμέσως βουνό. Ἡ κορυφή του σταματᾶ τὰ σύννεφα ψηλὰ καὶ τὰ πόδια του κόβουν τὰ ποτάμια καὶ τὶς φεμματιές.

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦν... Μερικὰ ταπεινὰ ἑρπετά, κάτι βρωμερὰ φείδια, ἀρουραῖοι καὶ σκαντζόχοιροι σκάβουν τώρα σιγὰ-σιγὰ τὰ ριζοβούνια, ἀνοίγουν τρύπες καὶ ρωγμές. Ἡ ρωγμὲς μεγαλώνουν, τριγμοὶ ἀρχίζουν ν' ἀκούονται στὰ πόδια τοῦ περίφημου βουνοῦ.

Τὸ βουνὸ εἶνε ἀνήσυχο. Κάποιος ἄλλος εἶνε ἰσχυρότερος κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἴδιο. Κάποιος τοῦ φέρνει τὴν καταστροφή. Καὶ μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, ἕνας τρομακτικὸς κρότος, ἕνας σάλαγος ποὺ κατατάραξε ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἀκούστηκε καὶ τὸ βουνό, τὸ μεγάλο καὶ τὸ περήφανο, ἔπεσε μὲ συντρίμμια !

— Ἄχ ! ἐλεεινὰ ἑρπετά ! στέναξε τότε τὸ βουνό, εἴσαστε πιὸ δυνατὰ ἀπὸ μένα !

Ὁ θεὸς ἄκουσε τὰ λόγια του.

— Τί θέλεις ; τοῦ λέει. Πές μου τί θέλεις καὶ θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου !

— Κάνε με φεῖδι, ἀπαντᾶ αὐτό. Κάνε με γρήγορα φεῖδι !...

Καὶ γίνεται φεῖδι. Καὶ ἀρχίζει νὰ σκάβη ἀργὰ καὶ ὑπομονετικὰ τὰ βουνὰ τὰ αἰώνια, ποὺ δὲν ξεύρουν τί θὰ εἴπῃ χρόνος στὸν κόσμο. Ἡ δύναμίς του εἶνε κρυφή, μὰ εἶνε μεγάλη.

Μιὰ μέρα ὅμως δυὸ φτωχοὶ ἄνθρωποι πῆγαν πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ σκοτώσουν φείδια. Γιατὶ εἶνε ζητιάνοι καὶ σκοτώνουν φείδια καὶ τὰ πουλοῦν γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους.

Ἔχουν σκοτώσει πολλὰ φείδια καὶ τὰ σακκιὰ ποὺ ἔχουν φορτωμένα στὴ ράχη τους εἶνε γεμάτα. Μὰ καὶ πάλι ἐξακολουθοῦν νὰ ψάχνουν. Δὲν τοὺς κάνει κακὸ ἂν σκοτώσουν καὶ μερικὰ φείδια ἀκόμα. Καὶ κρατοῦν χονδρὰ ρόπαλα στὰ χέρια τους καὶ μαχαιρὲς ἁρπάγες, ποὺ μπαίνουν βαθειὰ μέσα στὶς τρύπες τοῦ βουνοῦ καὶ βρίσκουν καὶ τὰ τραβοῦν ἔξω τὰ φείδια, ὅπου τὰ περιμένει τὸ ρόπαλο τὸ βαρύ.

Τὸ φεῖδι, ποὺ ἦταν βουνὸ καὶ σύννεφο καὶ ἥλιος καὶ βασιλιᾶς καὶ ἐπιστάτης τοῦ βασιλέως καὶ ἄρχοντας καὶ φύλακας καὶ ζητιάνος, τὸ φεῖδι στενάζει τώρα ξανά.

— Δὲν εἶμαι τίποτε ! Δὲν εἶμαι τίποτε οὔτε τώρα, θεέ μου ! Ὑπάρχουν ἄλλοι ἰσχυρότεροί μου...

— Θέλεις νὰ γίνῃς ἕνας ἀπ' αὐτους ; ρωτάει ὁ θεός.

— Ὦ ! ναί ! ἀπαντᾶ ἐκεῖνο.

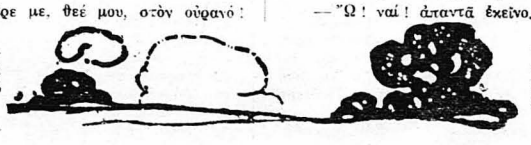

Κ' ἔτσι ξανάγινε ζητιάνος ὁ ζητιανος καὶ γυρζει, ὅταν δὲν ζητιανεύη, καὶ σκοτώνει τὰ φείδια καὶ δὲν ζητάει πειὰ τίποτα ἀπὸ τὸ θεὸ Βούδδα, ἀπολύτως τίποτα...

ΣΕΓΚ ΤΣΕΓΚ